

ਸਿਵਲ ਮੂਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

ਮਿਸਟਰ ਆਰ.ਐਲ. ਖੰਨਾ,—ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਐਂਡ ਇੰਡਸਟ੍ਰੀਅਲ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ),—ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ

1957 ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 76,

1957 29 ਨਵੰਬਰ

ਬੈਂਕਰ ਅਤੇ ਗਾਹਕ---ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬਿੱਲ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਗਾਹਕ---ਇਸ ਨਾਲ ਬਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ- ਕੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ— ਏਜੰਸੀ, ਕੀ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ — ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਬੈਂਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬਿੱਲ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ- ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਬੈਂਕ ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਅੱਧੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਬੈਂਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਧਾ—ਗਾਹਕ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਮਝੌਤਾ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ—ਉਪ-ਏਜੰਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ—ਮੈਕਸਿਮ ਕੁਈ ਪ੍ਰਤੀ ਅਲੀਅਮ ਫੈਸੀਟ ਪ੍ਰਤੀ ਸੀਪਸਮ ਫੇਸਰੇ ਵਿਡੇਟਰ—ਦੀ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ—ਗਾਹਕ, ਕੀ ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਆਪਣੇ ਬਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਏਜੰਟ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲੈਣਦਾਰ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦਾ। ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਰਕਮ ਦੀ ਰਸੀਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਾਹਕ ਦੇ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿੱਥੇ ਬੈਂਕ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਬੈਂਕ ਪਹਿਲਾਂ ਲਈ ਏਜੰਟ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਪਤਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੈਕਸਿਮ qui ਪਰ ਅਲੀਅਮ ਫੈਸੀਟ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਪਸਮ ਫੇਸਰੇ ਵਿਡੇਟਰ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਕਰਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਾਹਕ ਦੇ ਬੈਂਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਅੱਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਦਾਅਵੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਬਿੱਲ।

ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 3,654 ਰੁਪਏ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਪੇ ਆਰਡਰ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ

ਡੀ.ਐਨ. ਅਵਸਥੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.- ਇਹ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ. ਖੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 3,654 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬੇੜਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 1,908 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਰੁ. 1,746, ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਦੋ ਦੋ ਖਜ਼ਾਨਾ ਬਿੱਲ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ। ਇਹ ਬਿੱਲ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫ਼ਸਰ, ਆਨੰਦਪੁਰ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਠੇਕੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਦੋ ਬਿੱਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਮੰਗਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੋ ਬਿੱਲ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਪੰਜਾਬ), ਲਿਮਿਟਡ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ 10 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬੈਂਕ ਦੇ ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ P.W.I., ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ, ਅਤੇ P.W.2, ਇੱਕ ਕਲਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਉਪ-ਖਜ਼ਾਨਾ, ਉਨਾ. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਪ-ਖਜ਼ਾਨਾ, ਉਨਾ ਨੇ 1,908 ਰੁਪਏ ਬਿਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। 13 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ, ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਉਨਾ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਿੱਲ 1,746 ਰੁਪਏ ਦਾ 30 ਜੁਲਾਈ, 1947 ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਤੋਂ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 10 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਤਰਜੀਹੀ ਦਾਅਵੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਰਕਮ ਨੂੰ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੱਕ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ

ਤਰਜੀਹੀ ਦਾਅਵਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਅੱਧਾ ਇੱਕ ਆਮ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਨਿਯਮ 5 ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ 29 ਸਤੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਰਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ, ਇੱਕ ਤਰਜੀਹੀ ਅਤੇ ਆਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੈਂਕ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਵਜੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੰਡ ਲਈ ਹੁਣ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਆਮ ਕਰਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਤਰਜੀਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਧੇ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਲਈ ਮੀਡੀਆ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰਕਾਰ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਬਿੱਲ (ਚੈੱਕ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ) ਜਵਾਬਦੇਹ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 7 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਰਾਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਚੈੱਕਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੈੱਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਕੋਲ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਇਹ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਰਕਮ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਅਨੁਸੂਚੀ B ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਖੰਡਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਏਜੰਟ ਦਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰ ਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਬਿੱਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ, ਆਪਣੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਾ ਏਜੰਟ ਸੀ

ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਗੁਪਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮੈਕਸਿਮ qui ਪਰ ਅਲੀਅਮ ਫੈਸੀਟ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਪਸਮ ਫੇਸਰੇ ਵਿਡੇਟਰ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ "ਉਹ ਜੋ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਦੂਜਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ। ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਏਜੰਸੀ (ਦਸਵੇਂ ਸੰਸਕਰਣ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ: ਬੋਸਟੋਡ) ਵਿੱਚ ਆਰਟੀਕਲ 63 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਹਰੇਕ ਏਜੰਟ ਜੋ ਉਪ-ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਪ-ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਲਈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੌਰਾਨ ਸਬ-ਏਜੰਟ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਹੋਰ ਉਲੰਘਣ ਲਈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ.....”

ਮੈਕਰਸੀ ਬਨਾਮ ਰਾਮਸੇਜ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੱਥ (1), ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੈਕਰਸੀ ਨੇ ਕਲਕੱਤੇ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਵਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਿਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਮਸੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਬੈਂਕਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਰਾਮਸੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਕਰਸੀ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਕਰਨ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ, ਰਾਮਸੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਬਿਲ ਲੰਡਨ ਦੀ ਕਾਉਂਟਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੀਵਾਲੀਆ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਮਸੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਕਰਸੀ ਦੇ ਏਜੰਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਰਕਮ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਗਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੈਕਰਸੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਪ-ਏਜੰਟਾਂ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿਸਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਕੰਪਨੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ

(1) 57 ਆਰ.ਆਰ. 183

ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਦੇਖਿਆ: -

ਉਦਯੋਗਿਕ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, "ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਆਮ ਨਿਯਮ, ਕਿ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਉਪ-ਏਜੰਟ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਕੋਲ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਪ-ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਖੁਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਕਾਉਂਟਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਨੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਲਕੱਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰਕਮ ਦਾ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਕਰਸੀ ਨਾ ਤਾਂ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਕਾਉਂਟਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਪੈਸੇ ਵਿਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਪਰੀਵਿਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪਰ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਾਉਂਟਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਉਂਟਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਰਾਮਸੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਾਰਡ ਆਰਡੀਨਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਲਕੱਤਾ ਵਿਖੇ ਕਾਉਂਟਸ ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਰਸੀਦ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ 'ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ'।

ਲਾਰਡ ਕੋਟਨਰੈਮ ਨੇ ਦੇਖਿਆ:-

"ਰਮਸੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਿੱਲ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ; ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਸੀਦ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰਸੀਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਾਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿੱਚ ਖਾਤੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ- ਇਸ ਏਜੰਸੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਫਰੰਟ ਪਾਰਟੀਆਂ।"

ਇਨ ਮੇਅਰਸਟੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਈਸਟਰਨ ਏਜੰਸੀ ਕੰਪਨੀ (ਲਿਮਿਟੇਡ) (1), ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਏ ਨੇ ਬੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਬੀ ਨੇ ਸੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉਪ-ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, A ਅਤੇ C ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁਪਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ C ਨੂੰ A ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, B, ਏਜੰਟ, C ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਬ-ਏਜੰਟ ਦੇ ਡਿਫਾਲਟ ਕਾਰਨ A ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਹਿਊਗ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਹੂਲਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਇਲ ਟਰੱਸਟ ਕੰਪਨੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤ, ਲਾਰਡ ਚਾਂਸਲਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।

ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੈਟਲ ਕੀਤੇ ਸਿਧਾਂਤ" ਮੇਸਰਸ ਜੂਜ ਸਪੋਰਟਸ ਲਿਮਿਟੇਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਿ ਨਿਊ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਿਟੇਡ (3), ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਚੈੱਕ ਜਾਂ ਬਿੱਲ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇੱਕ ਬੈਂਕਰ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਬਕਾ ਚੈੱਕ ਜਾਂ ਬਿੱਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਇਸਦੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਰ ਗਾਹਕ ਲਈ ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਤਾ ਅਤੇ ਕੀ ਉਸ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(1) (1885) 1 ਟੀ.ਐਲ.ਆਰ. 595

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1930 ਪੀ.ਸੀ. 274

(3) (1948) 50 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 173

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਉਦਯੋਗਿਕ ਡੈੱਟ ਦੁਆਰਾ ਰਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ, ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਅਧੀਨ। ਅਥਾਰਟੀ, ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਵਿਚਕਾਰ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਸਮਰਥਨ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਂਟੀਨੈਂਟਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਏਸ਼ੀਆ ਲਿਮਿਟੇਡ (1), ਜਿੱਥੇ ਬੈਂਕ ਨੇ ਬਿੱਲ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਸਨ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਕਮ ਭੇਜਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ, ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਗਰਾਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ, ਧਿਰਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਏਜੰਟ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਮਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੀ ਆਮ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ।

ਉੱਪਰ ਜੋ ਵੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇਵਾਂ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਰਕਮ ਅਰਥਾਤ 3,654 ਰੁਪਏ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਪਹਿਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

(1) 53 C.W.N. 649

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪੂਜਾ ਗੁਪਤਾ

